

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **E. D.**, zast. Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 4. 2015, čj. CPR-3950-2/ČJ-2015-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 11. 2016, čj. 32 A 46/2015 – 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) pobýval na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění s platností od 3. 5. 2012 do 2. 11. 2012.

[2] Dne 10. 10. 2012 podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění ve smyslu § 33 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „první žádost“). Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 28. 2. 2014, čj. OAM-63662-18/DP-2012, žádost stěžovatele zamítlo a povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění mu neudělilo. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „komise“) rozhodnutím ze dne 23. 7. 2014, čj. MV-48452-5/SO/sen-2014, rozhodnutí ministerstva

potvrdila; právní moc nastala 24. 7. 2014. Krajský soud následné řízení o žalobě zastavil usnesením ze dne 1. 12. 2014, čj. 32 A 76/2014 – 18, pro nezaplacení soudního poplatku.

[3] Stěžovatel obdržel výjezdní příkaz podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců s platností do 25. 9. 2014.

[4] Dne 10. 2. 2014 (tj. v průběhu řízení o žádosti k povolení k dlouhodobému pobytu) podal stěžovatel žádost o povolení k trvalému pobytu z důvodů podle § 68 a § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (dále jen „druhá žádost“). Dne 20. 2. 2014 Ministerstvo vnitra řízení o této žádosti zastavilo čj. OAM-2753-4/TP-2014; dne 15. 9. 2014 komise toto rozhodnutí potvrdila (čj. MV-51352-4/SO-2014) podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel rozhodnutí napadl žalobou, s níž spojil žádost o přiznání odkladného účinku. Krajský soud napadené rozhodnutí komise zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 7. 2016, čj. 31A 63/2014 – 54). Podle soudu žalobce splňoval podmínku pro podání žádosti, neboť v té době disponoval platným vízem (prodlouženým na základě fikce dle § 47 odst. 2 do doby pravomocného rozhodnutí o první žádosti).

[5] Stěžovatel podal dne 25. 9. 2014 žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění z důvodů podle § 33 odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců (dále jen „třetí žádost“). Této žádosti příslušný správní orgán nevyhověl rozhodnutím ze dne 8. 10. 2014.

[6] Posledním dnem oprávněného pobytu stěžovatele bylo dle žalované datum 25. 9. 2014 (tj. konec platnosti výjezdního příkazu). Od 26. 9. 2014 do 14. 10. 2014 stěžovatel pobýval na území ČR bez platného víza. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje dne 16. 1. 2015, čj. KRPB-251910-25/ČJ-2014-060026-SV, ve spojení s žalovanou (viz v záhlaví specifikované rozhodnutí) stěžovatele vyhostily podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců se zákazem vstupu na území členských států EU na šest měsíců. Správní orgán I. stupně i žalovaná uvedly, že výjezdní příkaz není oprávněním k pobytu ve smyslu § 33 odst. 1 písm. c) a že podáním třetí žádosti nenastala fikce existence víza ve smyslu § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, která by možnost správního vyhoštění vylučovala. Žalovaná v rozhodnutí uvedla, že řízení o druhé žádosti o povolení k trvalému pobytu již pravomocně skončilo. Správní orgán i žalovaná odkázaly na rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2013, čj. 8 As 119/2013 – 32.

[7] Stěžovatel v žalobě namítal, že v ČR pobýval oprávněně v režimu § 60 odst. 7, neboť v době oprávněného pobytu (na základě výjezdního příkazu) podal dne 25. 9. 2014 žádost o vízum za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. c) a d). Po skončení platnosti výjezdního příkazu mu vzniklo právo pobytu na základě fikce existence víza. V řízení před krajským soudem odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 19. 7. 2016, čj. 31 A 63/2014 – 54 (tj. rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí Komise o druhé žádosti). Krajský soud v tomto řízení dospěl k závěru, že stěžovatel podal druhou žádost oprávněně, tj. v době trvání fikce platnosti víza. Z těchto důvodů byl stěžovatel přesvědčen, že se v době zahájení řízení o správním vyhoštění nacházel na území ČR oprávněně a že podmínky aplikace § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců nebyly splněny.

[8] Krajský soud v Brně žalobu stěžovatele zamítl.

II. Shrnutí kasační stížnosti

pokračování

[9] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[10] Stěžovatel je přesvědčen, že v ČR pobýval oprávněně v režimu § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, neboť v době platnosti výjezdního příkazu (tj. oprávnění k pobytu) podal žádost o vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. c) a d) téhož zákona. Po skončení platnosti výjezdního příkazu mu svědčila fikce existence víza. Správní orgány a krajský soud pochybily, jestliže dospěly k závěru, že výjezdní příkaz není *oprávněním k pobytu* cizince ve smyslu § 60 odst. 7 a že fikce oprávněného pobytu nevznikla. Pro tento postup nevedly žádné důvody a pouze odkázaly na argumentaci NSS v rozsudku ze dne 25. 9. 2013, čj. 8 As 119/2012 – 32. NSS v tomto rozsudku nepovažoval výjezdní příkaz za pobytové oprávnění, ačkoli současně tvrdil, že jde o doklad, který cizince opravňuje k pobytu; tyto závěry jsou rozporné. Argumentace soudu nemá oporu v zákoně a pro stěžovatele je překvapující. *Oprávnění k pobytu* ve smyslu § 60 odst. 7 je i výjezdní příkaz, který *opravňuje cizince k přechodnému pobytu* na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území. Tvrzení, že výjezdní příkaz není, i přes použití slova *opravňuje*, oprávněním k pobytu, vyžaduje podrobné a srozumitelné odůvodnění. „Pobytové oprávnění“ nemá zákonnou definici; vysvětlení tohoto pojmu nepodává ani NSS. Krajský soud (stejně jako žalovaná) se žádným způsobem nevypořádal s argumentací stěžovatele a bez jakéhokoli bližšího odůvodnění dospěl k závěru, že neshledal důvod odchýlit se od judikatury Nejvyššího správního soudu.

[11] Stěžovatel upozornil, že dne 10. 2. 2014 (tj. v průběhu řízení o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění) podal žádost o povolení k trvalému pobytu (tj. druhou žádost); řízení o této žádosti ministerstvo zastavilo a komise jeho rozhodnutí potvrdila. Relevantní skutečností je zrušující rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 7. 2016, čj. 31 A 63/2014 – 54, kterým soud vrátil věc komisi k dalšímu řízení. Komise následně vrátila věc ministerstvu k novému projednání dne 20. 9. 2016, čj. MV-51352-15/SO-2014. Správní řízení o druhé žádosti tedy doposud pravomocně neskončilo.

[12] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že odkazuje na obsah správního spisu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti. Kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem.

[15] Ve vztahu k osobě stěžovatele se NSS v minulosti zabýval přezkumem ve věci neprodloužení platnosti povolení dlouhodobého pobytu stěžovatele (viz rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011 – 72), předmětem nyní projednávané věci je jeho správní vyhoštění (viz rozhodnutí žalované a napadený rozsudek krajského soudu specifikovaný v záhlaví).

[16] Jak vyplývá z ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, předpokladem pro uložení správního vyhoštění je pobyt cizince bez víza. Spornou otázkou v nyní projednávané věci je, zda v době zahájení správního řízení o vyhoštění, resp. rozhodnutí o správním vyhoštění, svědčila stěžovateli fikce oprávněného pobytu ve smyslu § 60 odst. 7 téhož zákona.

[17] Právní rámec přezkumu (relevantní ustanovení zákona o pobytu cizinců) je dán následujícími ustanoveními zákona o pobytu cizinců:

§ 33 odst. 1 písm. c): *Ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu, pokud je k tomu podle § 69 oprávněn a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území.*

§ 33 odst. 1 písm. d): *Ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který podal žalobu proti rozhodnutí ministerstva, kterým byla zrušena platnost víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu anebo byla zamítnuta žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o povolení k trvalému pobytu, za podmínky, že současně podal návrh na přiznání odkladného účinku této žaloby.*

§ 47 odst. 2: *Pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.*

§ 50 odst. 3: *Výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území.*

§ 60 odst. 7: *Pokud o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti.*

§ 119 odst. 1 písm. c) bod 2: *Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a zařadí cizince do informačních systémů smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

[18] Ze správního spisu je zřejmé, že první žádost stěžovatele správní orgány zamítly dne 28. 2. 2014; právní moc rozhodnutí nastala 24. 7. 2014. Datum 24. 7. 2014 lze proto považovat za ukončení fikce platnosti víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Platnost výjezdního příkazu skončila dne 25. 9. 2014.

[19] V nyní projednávané věci není (obdobně jako v případě druhé žádosti – viz dále) stěžejní, zda samotné podání třetí žádosti stěžovatele bylo oprávněné či nikoli, nýbrž zda podání třetí žádosti dne 25. 9. 2014, tj. poslední den platnosti výjezdního příkazu, založilo domněnku oprávněného pobytu dle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Dobrodiní zákona obsažené v tomto ustanovení lze přitom aplikovat jen v případech, kdy je cizinec v okamžiku podání žádosti o vízum ve smyslu § 33 odst. 1 písm. c) držitelem platného oprávnění k pobytu, přičemž je oprávněn podat žádost o trvalý pobyt z území České

pokračování

republiky a současně, kdy příslušný správní orgán nerozhodne o žádosti v předepsané lhůtě (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2013, čj. 8 As 119/2012 – 32; ze dne 2. 2. 2017, čj. 7 Azs 296/2016 – 41). Tyto podmínky musí být splněny kumulativně; pokud není splněna byť i jedna z nich, fikce oprávněného pobytu se neuplatní.

[20] NSS nesouhlasí se stěžovatelem, že žalovaná a správní orgán I. stupně pochybily, jestliže odkázaly na rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2013, čj. 8 As 119/2012 – 32, v němž soud dospěl k závěru, že „[d]omněnka, že *nebylo-li o uvedené žádosti rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti (§ 60 odst. 7 téhož zákona), se uplatní pouze tehdy, pokud je cizinec v okamžiku podání žádosti o toto vízum držitelem platného oprávnění k pobytu. Pokud žádost podává cizinec, který pobývá na území České republiky na základě výjezdního příkazu, tato domněnka se neuplatní.*“ I v nyní projednávané věci platí, že nikoli každé podání žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpení podle § 33 odst. 1 písm. c) zakládá možnost legálně pobývat na území. Žalovaná i krajský soud správně vyhodnotily, že podání třetí žádosti dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nezaložilo možnost legálního setrvání na území ČR na základě fikce oprávněného pobytu ve smyslu § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.

[21] Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná, že výjezdní příkaz umožňuje cizinci legálně pobývat na území ČR po přechodnou dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z území; zákon nepředpokládá jeho obnovení (srov. § 50 odst. 3 a 4 zákona o pobytu cizinců). Neodkladnými úkony se rozumí zejména ty, které směřují k naplnění cíle výjezdního příkazu, tj. k vycestování cizince z území (např. obstarání jízdních dokladů či vyřízení jiných nezbytných formalit k opuštění území). Za neodkladný úkon však nelze považovat podávání opakovaných žádostí s cílem prodloužit svůj pobyt v ČR (k tomu rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2013, čj. 8 As 119/2012 – 37).

[22] Krajský soud nepovažoval za relevantní rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 7. 2016, čj. 31 A 63/2014 – 54, v důsledku kterého „obživlo“ správní řízení o druhé žádosti stěžovatele ze dne 10. 2. 2014. Předmětem citovaného zrušujícího rozsudku bylo posouzení, zda stěžovateli v době podání druhé žádosti svědčila *tzv. fikce oprávněného pobytu* ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (v důsledku probíhajícího řízení o první žádosti), resp. zda byla jeho žádost oprávněná. Stěžovatel považuje tuto skutečnost za podstatnou, neboť řízení o druhé žádosti (v důsledku zrušujícího rozsudku) stále probíhá, a podáním třetí žádosti mu tudíž vznikla *tzv. fikce oprávněného pobytu* podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.

[23] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že v dané věci není relevantní, zda stěžovateli v době podání druhé žádosti svědčila *tzv. fikce oprávněného pobytu* ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (v důsledku probíhajícího řízení o první žádosti) či nikoli, resp. zda byla jeho žádost oprávněná dle příslušných ustanovení zákona, což bylo předmětem citovaného rozsudku. V nyní projednávané věci je naopak klíčové, zda podáním druhé žádosti mohla vzniknout fikce oprávněného pobytu a na ni navazující fikce v důsledku podání třetí žádosti. Krajský soud v této souvislosti konstatoval, že podáním žádosti k trvalému pobytu ze dne 28. 2. 2014 (tj. v době trvající fikce dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců) stěžovateli samo o sobě nevzniklo jakékoli

další oprávnění či fikce na území ČR. Nejvyšší správní soud tyto závěry považuje za správné, a to z následujících důvodů.

[24] NSS se k opakovanému podávání žádostí cizinců o povolení k dlouhodobému pobytu vyjádřil např. v rozsudku NSS ze dne 28. 8. 2015, čj. 5 Azs 98/2015 – 32: *„Fikce povoleného pobytu podle § 47 odst. 2 [zákona o pobytu cizinců] nemůže nastat na základě podání další žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (popř. změny jeho účelu) v případě, kdy cizinci již svědčí jen fikce pobytu dle § 47 odst. 2 [...]“*. Původní pobyt cizince, byť platný na základě žádosti podané v době jeho platnosti, tudíž ještě neznamená, že na základě další žádosti podané v době trvání této fikce se tato fikce prodlouží i na dobu trvání řízení o další žádosti nebo že podání takové žádosti nově zakládá fikci trvání platnosti pobytu, který sám o sobě byl založen pouze fikcí.

[25] Výše uvedené platí i v situaci, kdy žadatel podá další žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců v době trvání fikce oprávněného pobytu ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2016, čj. 3 Azs 96/2015 – 44). Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl, že: *„[u]stanovení § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které umožňuje udělit cizinci vízum za účelem strpění pobytu, předpokládá, že žádost o trvalý pobyt je podána v době platnosti pobytového statusu, a nikoli v době, kdy se platnost (a oprávněnost) pobytu cizince na území již pouze konstruuje jako právní fikce pro účely neskončeného správního řízení“*.

[26] Pokud by tedy stěžovatel podal žádost o povolení k trvalému pobytu za trvání (již jen pouhé) fikce oprávněného pobytu (na základě § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců) a v průběhu řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu by podal další žádost podle § 33 odst. 1 písm. c), nemohl by ani v tomto případě spoléhat na existenci v pořadí již několikáté fikce oprávněného pobytu, založené pouze na fikcích předchozích. Hlavními důvody pro takto zvolený výklad je zejména smysl a účel zákona o pobytu cizinců a hrozící nežádoucí důsledky účelového podávání opakovaných žádostí. NSS i v této věci setrvává na výkladu, že neblahé důsledky „nekonečné“ fikce oprávněného pobytu by byly natolik nežádoucí a s veřejným pořádkem kolidující, že opačný výklad nelze akceptovat.

[27] Na základě shora uvedeného je zřejmé, že pobyt stěžovatele na území ČR byl oprávněný na základě výjezdního příkazu s platností do 25. 9. 2014. Podmínky v § 60 odst. 7 musí být splněny kumulativně, tzn., že nesplnění byť i jedné podmínky automaticky vylučuje uplatnění fikce. Dle ustálené judikatury NSS není výjezdní příkaz vízem ani pobytovým oprávněním ve smyslu § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Pokud tedy cizinec podá žádost ve smyslu § 33 odst. 1 písm. c) v době platnosti výjezdního příkazu, domněnka oprávněného pobytu ve smyslu § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců se neuplatní. V době zahájení řízení o správním vyhoštění dne 14. 10. 2014, příp. rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 22. 4. 2015, tedy stěžovateli nesvědčil již žádný titul ve smyslu § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, který by jej opravňoval k pobytu na území ČR. Předpoklad pro rozhodnutí o správním vyhoštění, tj. pobyt cizince bez víza, jak jej vyžaduje ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu, byl proto splněn.

[28] Žalované ani správnímu orgánu I. stupně nelze vytknout, že by v posuzovaném případě nedostatečně zjistily skutkový stav věci anebo z něj vyvodily nesprávné právní závěry, či nesprávně aplikovaly zákon o pobytu cizinců a judikaturu NSS. Krajský soud se v napadeném rozsudku dostatečně a správně vypořádal s námitkami stěžovatele. Přehledně a srozumitelně vysvětlil, z jakých důvodů nepovažoval zrušující rozsudek Krajského soudu

pokračování

v Brně ze dne 19. 7. 2016, čj. 31 A 63/2014 – 54, pro posouzení sporné otázky v projednávané věci za relevantní.

[29] Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že v řízení o kasační stížnosti ve věci správního vyhoštění mu zásadně nepřísluší přezkum rozhodnutí ve věcech pobytového statusu (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2012, čj. 4 As 5/2012 – 22). NSS se při přezkumu zaměřil toliko na napadený rozsudek týkající se rozhodnutí žalované o správním vyhoštění stěžovatele podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a to v rozsahu namítaných kasačních důvodů. Rozhodnutí o první, druhé, ani třetí žádosti stěžovatele, včetně posouzení předpokladů a podmínek pro případné vyhovění některé z těchto žádostí, a stejně tak případný dopad výše citovaného zrušujícího rozsudku krajského soudu na řízení o těchto žádostech, nebylo (a ani nemohlo být) předmětem tohoto kasačního řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným a neshledal ani jiné nedostatky, ke kterým je podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu